

”PikkuKakkonen”

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYKSEN NELJÄS LEHTI

Hyvät sukulaiset

Kauniin ja kuuman kesän päätteeksi pidettiin Kakkosten suvun kolmas sukujuhla Joensuussa Ilosaarella. Varsinaista vuosikokousta ei vielä pidetty, sen vuoro on ensi kesänä.

Kokouksessa valittiin uudeksi hallituksen jäseneksi Pentti Kakkonen Hyvinkäältä. Käsittelimme myös sukututkimuksen tilannetta. Jouni Kakkonen Turusta lupautui jatkamaan Matti J. Kankaanpään aloittamaa työtä. Suvun vaakuna-asia oli myös esillä. Sukuyhdistyksen hallitus käsittelee asiaa ja tekee ehdotuksen seuraavan sukukokouksen käsiteltäväksi. Kokous sujui rattaississa merkeissä, pari rohkeaa oli ottanut haasteeni vastaan, joten kuulimme laulua ja lausuntaa. Illalla oli vielä mahdollisuus jatkaa seurustelua Ravintola Kimmelissä.

Sovimme, että kesällä 2011 kokoonnumme jälleen Karjalantalolla ja pidämme samalla ensimmäisen sääntömääräisen vuosikokouksen.

Jäseniä yhdistyksessä on tällä hetkellä 108. Tieto ei siis vielä ole tavoittanut kaikkia sukuun kuuluvia. Vetoankin taas teihin kaikkiin, jotta levittäisitte tietoa sukuyhdistyksestä ja mukavista tapaamisistamme.

Olisi mukava saada palautetta sekä toiveitanne sukutapaamisista, ”PikkuKakkosesta” sekä sukuyhdistyksen toiminnasta

Rauhallista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta 2011

Eero

**Seuraava sukukokous
pidetään 30.7.2011
Karjalantalolla Joensuussa.**

Sukutietojen ja tarinoiden kerääminen

Viime kesän sukukokouksessa Jouni Kakkonen lupautui jatkamaan Matti J. Kankaanpään aloittamaa sukututkimusta. Tässä Jounin terveiset:

Jotta saisimme tiedot ajan tasalle myös Kakkosen suvun nykypolvista ja niiden jälkeläisistä (1900- ja 2000-luvulla syntyneistä), niin tarvitsemme myös sinun apuasi. Siispä lähetä minulle tietosi Kakkos-sukuun kuuluvista, vaikka ne olisivat vajanaiset. Mikäli suinkin tiedät, niin kaipaisimme myös tietoa kyseisten henkilöiden esivanhemmista niin pitkälle, että päästään 1800-luvulle, tämä helpottaa meitä yhdistämään heidät jo valmiina olevaan aineistoon.

Lisäksi tulevaa sukukirjaa varten olisi arvokasta saada aineistoa, joka tuo kirjassa mainituille henkilöille myös lihaa luiden ympärille niin eläville kuin kuolleillekin. Joukossamme on vielä sellaisia henkilöitä, joil-

la on muistoja henkilöistä, joista nykyaikaisilla tallennusvälineillä ei ole vielä kovinkaan paljon, jos lainkaan dokumentoitua aineistoa. Niinpä olisi tärkeää kirjata ylös erityisesti näitä muistoja. Nämä muistot voisivat kuvata arkipäivän elämää tämän ihmisen elinaikana, hänen asennettaan elämään, valottaa hänen luonnettaan, arvojaan sekä asioita, mitä kyseessä oleva henkilö piti elämässään tärkeinä, mikä oli elämän punainen lanka tai motto ja niin edelleen. Toisin sanoen asioita, jotka tekevät kyseisestä henkilöstä elävän persoonan. Aivan erityisen hienoa olisi saada nämä muistot ja mahdolliset tarinat murrejuttuina, mikä lisää muistojen verevyttä.

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätie 20 C 40
20100 TURKU
jouni.ju.kakkonen@luukku.com
p. 040 567 0407

Jäsenrekisteri

Sukuyhdistyksessä on tällä hetkellä 108 jäsentä. Rekisteriin on otettu vain jäsenmaksun maksaneet henkilöt. Jäsenrekisteriin tallennetaan seuraavat tiedot:

- sukunimi
- etunimet
- syntymäaika
- osoite
- puhelinnumero
- sähköpostiosoite

Jäsenmaksun suuruus vuodelle 2011 on **25€/henkilö, alle 18-v. 10€**.
Maksaessasi jäsenmaksua käytähän maksulomakkeessa olevaa **viitetietoa**.

Miten uudet henkilöt pääsevät sukuyhdistyksen jäseniksi:

ota yhteys puhelimitse tai sähköpostilla Eero Kakkoseen, joka lähettää liittymislomakkeen sekä tiedot jäsenmaksun suorittamista varten.

Tällä kertaa esittelemme isä **Matti Kakkosen** ja poika **Jussi Kakkosen** yhteisen mäkihyppyharrastuksen. Kysymyksessä ovat mäkihypyn tuomarintehtävät sekä TD:n (tekninen asiantuntija) tehtävät. Matti ja Jussi asustavat Kontiolahden Lehmossa.

Miten juuri mäkihypystä tuli teidän harrastuksenne ja milloin?

Matti:

Kouluaikana kotipuolella oli jokitörmässä montakin mäkeä. Niistä lensi parhaimmillaan 5–16 m.

1950-luvun lopulla olin Uusi-Värtsilässä Värtsilän Teräksen johtokunnassa. Siellä päätettiin rakentaa hyppymäki Matikaisen monttuun. Rakentamisesta huolehti Wärtsilä-Yhtymä paikallisjohtaja Karl Åhmanin johdolla. Parhaimmillaan mäestä hypättiin 37 m. Jussin mäkiharrastuksen myötä menin Kontio-Veljen hiihtojaostoon ja myöhemmin mäkihypyn vetäjäksi. Tuomareita oli vaikea saada järjestämiimme kisoihin, niinpä päätin suorittaa tuomarikortin 1984.

Jussi:

1980-luvun alussa Lehmossa heräsi mäkihyppybuumi, johon menin mukaan muiden poikien mukana. Alussa hyppäsin 5–10 m:n mäessä. Vuosi vuodelta mäet suurenivat, kunnes 1984 hyppäsin jo Joensuun Lykynlammen 60 m:n mäestä 13-vuoden ikäisenä. Suurin mäki josta olen hypännyt on Kuopion HS 100 mäki. Pisin hyppy minulla on 70 m.

Tehtäviin tarvitaan koulutusta. Millaista koulutusta olette saaneet?

Matti ja Jussi:

Tuomarintehtäviin pitää suorittaa tuomarikoe. Kokeita järjestää Suomen Hiihtoliitto. Aikaisemmin tuomaripasseja oli kolme luokkaa, nykyisin alueellinen ja valtakunnallinen.

Lisäksi kolmen vuoden välein on käytävä päivittämässä tietoja. Matilla on 1. luokan tuomaripassi ja Jussilla on alueellinen ja valtakunnallinen passi. Mäen ja yhdistetyn osalta meillä molemmilla on TD-passit.

Mitä teknisen asiantuntijan eli TD:n tehtäviin kuuluu?

Matti ja Jussi:

Ennen kilpailua tulee olla yhteydessä kisojen järjestelytoimikuntaan ja sopia suorituspaikkojen kontrollikäynneistä. Kisapaikalla tulee tehdä suorituspaikkojen tarkastukset, sekä sopia järjestäjien kanssa välinetarkastuksen suorittamisesta. Käy kilpailunjohtajan kanssa läpi joukkueenjohtajien asialistan.

Kisan aikana TD seuraa kilpailunjohtajan kanssa mm. muuttuva säätä, hyppöjen pituuksia jne... kutsuu tarvittaessa tuomarineuvoston koolle.

Kilpailun jälkeen TD tarkistaa tuloksia pistokokein ja allekirjoittaa ne. Tarkistaa joukkueenjohtajien ja tuomarineuvoston pöytäkirjat ja allekirjoittaa ne, täyttää TD:n raportin ja lähettää sen Suomen Hiihtoliiton mäkituomarikerhon puheenjohtajalle.

Kuinka moneen kisaan olette osallistuneet ja mitkä ovat olleet merkittävimmät kisat?

Matti:

Tehtäviä kilpailuissa on ollut n. 230 ja SM-tason tuomarina olen ollut 27 kertaa.

Jussi:

Tuomari, TD ja kilpailunjohtajan kokemusta on minulle kertynyt 110 kertaa. Merkittä-

vimpiä tehtäviä ovat olleet 2004 Kuopion suurmäen sekä yhdistetyn tuomarina, TD:nä HopeaSompia finaali 2010 ja 2009 Koulu-liikuntaliiton kisojen kilpailun johtajana Kiteellä. Lisäksi olen itse urheilijana osallistunut lukuisiin kilpailuihin ja hypännyt n. 20000 kertaa.

Mäkihyppy on arvostelu- ja välinelaji, tyylit ovat vaihtuneet ja välineet muuttuneet, miten näette tämän kehityksen?

Matti ja Jussi:

Toivomme että mäkihyppy pysyy edelleen arvostelulajina. Vaikeinta ko. tehtävässä on se kun muuttuvat tekijät rupeavat vaikuttamaan kisan kulkuun mm. lumisade, pyörivä tuuli jne... Mutta toivottavasti paras voitakoon sitä vartenhan meitä ns. viisaita on päättämässä kisojen läpiviennistä.

V-tyyli tuli silloin kun Toni Nieminen putkahti suureen julkisuuteen, elettiin vuotta 1992. Luoja paratkoon myös tuon uudistuksen myötä vanha mäkihyppy muuttui lajina täysin. Nykyisin hyppääjät ovat linnunlaihjoja 50 kiloisia poikia. Ennen hyppääjät olivat rotevampia, mutta olivat varusteetkin toisenlaisia. Mäkihyppyharrastus aloitetaan pienenä, mutta tuolloin uudelle tulokkaalle opetetaan vanha tyyli sen turvallisuuden vuoksi. Vanhat veteraanit yli 50-vuotiaat hyppäävät vanhalla tyylillä ja se heille suotakoon muistoksi vanhoista hyvistä ajoista.

Välinekehitys on ihastuttanut, sekä vi-

hastuttanut lajin aktiiviväestöä. Sen kyllä ymmärtää sillä varusteet ovat yleensä arvokkaita ja niiden hankkiminen on joskus työlästä.

Miten mäkihyppyä tulisi jatkossa kehittää?

Matti ja Jussi:

Sitä tulisi vaikkapa kokeilla halliolosuhteissa. Silloin nähtäisiin, miten tuuli vaikuttaa saman tason hyppääjiin. Halliolosuhteilla luotaisiin kaikille samanlaiset olosuhteet.

Millainen on Suomen mäkihyppyn tila tällä hetkellä?

Matti ja Jussi:

Suomen mäkihyppyn ja yhdistetyn tila ei todellakaan näytä ruusuiselta. Kärki on kapea ja uusia ei ole näköpiirissä. Pieniä mäkipaikkakuntia ei ole enää ja jos niitä on niin touhu on iltapäiväkerho tyyppiä. Vain Kuopiossa ja Lahdessa touhuun paneudutaan ammattitaitoisesti. Mäkihyppääjien määrä on romahuttanut Suomessa yli puolella. Jos nyt kaikki mäkiopettajaisetkin ja muut tutut lasketaan voi Suomessa olla n. 300 lajia harrastavaa, ikähaaralla 5–80 vuotta.

Maailman paras mäkihyppääjä?

Matti ja Jussi:

Matti Nykänen ja Janne Ahonen, yhdistetyn puolelta Samppa Lajunen ja Bjarte Engen Viik.

Sukukokous Joella Karjalantalolla 31

Juhlapaikka Ilosaarella

ensuussa .7.2010

Kyösti piti juhlapuheen

Nuorimmat osallistajat (Salla, Saana, Joonas, Silja ja Dome)...

... ja vanhin osallistuja Mikko-Pekka

Osallistujia oli noin 80 eri puolilta Suomea

Illalla vielä jatkettiin Kimmelin ravintolassa

Ohjelmaakin oli:

Kari lauloi

*Hellevi
lausui runoja*

Yhteislaulua säesti Eero

Pentti hauskuutti sanan säilällä

Ruoka oli hyvää ja sitä oli riittävästi

HARRASTUKSENA SUKUTUTKIMUS

– miten minua ei olisi ilman veljen murhaa

Olen Jouni Kakkonen, viime kesän sukukokouksessa lupauduin jatkamaan Kankaanpään aloittamaa Hammaslahden Kakkosten sukututkimusta ainakin nykypolvien osalta. Tulevan talven pimeinä iltoina aloitan tietojen viemisen sukututkimusohjelmaan, joihinkin jo tietojaan antaneisiin olen talven aikana yhteydessä saadakseni lisätietoja näiden henkilöiden isovanhemmista, jotta saisimme tiedot yhdistettyä jo olemassa olevaan aineistoon. Itse olen selvittämässä vanhempieni esivanhempia sekä näiden lisäksi eteläsavolaisten Kakkosten jälkeläisiä.

Isäni suku on siis Etelä-Savosta, Puumalasta ja sen naapurikunnista. Kakkokset ovat tulleet Puumalaan 1800-luvun alussa Ristiinan kautta. Olen kuullut, että Ristiinaan Kakkokset olisivat tulleet Suomenniemen Laamalan saaresta, mutta en ole itse päässyt vielä niin pitkälle. Äitini suku on puolestaan Hankasalmen, Kangasniemen ja Pieksämäen seuduilta. Vanhempani muuttivat 1960-luvun lopussa Turun seuduille, jossa ovat siitä lähtien asuneet. Itse olen siis lähes puhdasverinen savolainen Varsinais-Suomesta. Asuin lähes koko lapsuuteni ja nuoruuteni kanapitäjässä – Laitilassa. Kirjoitin ylioppilaaksi vuonna 1989 ja samana vuonna aloitin opintoni Turun kauppakorkeakoulussa, josta valmistuin 1990-luvun loppupuolella. Sen jälkeen olen tehnyt töitä tutkimuspäällikkönä sekä vakuutusmeklarointia viimeiset pari vuotta. Asun yhä Turussa, vaikka työni on Helsingissä.

Mistä harrastukseni alkoi? Vuosi sitten pääsiäisen aikaan olin käymässä vanhempieni luona Laitilassa. Tällöin minulle tuli vain ajatus, että haluan kirjata ylös vanhempieni muistamat tiedot suvuistaan. Täytyy tunnustaa, ettei tuo ajatus tullut kuin salama kirkkaalta taivaalta. Jo teinikäisenä olen ononi luona vieraillessa yhtenä iltana kysellyt tädiltäni hänen isovanhempiensa ja isoisovanhempiensa nimiä. Toinen mieltäni kiehtonut asia oli, mitä oli tapahtunut äidinisäni enolle, joka muutti Amerikkaan 1900-luvun alussa. Tuolloin saamani tiedot tosin olivat jääneet täysin unholaan. Vanhemmiltani saamani tiedot kir-

jasin ylös Excel-taulukkoon. Jo tuolloin taulukkoon kertyi aikamoinen määrä nimiä. Erityisesti isäni muisti ja tiesi varsin hyvin omat sukulaisensa, äidillä oli jonkin verran aukoja tiedoissa. Tosin isä tiesi ainoastaan esivanhemmistaan ainoastaan isovanhempansa, ja niistäkin toisen isoäidin sukunimen hän muisti väärin. Äiti sen sijaan tiesi myös joidenkin isovanhempien sekä etu- että sukunimet. En kyllä osannut tuossa vaiheessa arvata, mihin kaikkeen tuo viattomalta tuntunut tietojen ylöskirjaaminen johtaa.

Äitini tiesi, että Kangasniemen ja Hankasalmen Laitisista – äitini molemmat vanhemmat olivat Laitisia – on tehty sukukirja. Kevään 2009 mittaan sitten kerran googlasin tuota kirjaa, ja otin yhteyttä sukuseuran sihteeriin. Sieltä sitten sain tuon opuksen, johon on tässä reilun puoleentoista vuoden aikana aika monta kertaa tullut tehtyä tuttavuutta. Samoihin aikoihin saatuani kirjan itselleni löysin netistä myös Hiskin (<http://hiski.genealogia.fi/hiski>). Se on tietokanta, johon on tallennettu seurakuntien kirkonkirjoista tiedot kastetuista, vihityistä ja haudatuista henkilöistä noin vuoteen 1850 asti. Hiski on oikein näppärä apuväline tietojen etsinässä. Kannattaa käydä tutustumassa. Hiskiä käytettäessä on paras unohtaa turha tarkkuus – nimiä ei kannata etsiä nykyisen kirjoitusasun mukaisena, sillä kirkonkirjat kirjoitettiin ruotsiksi aina 1880-luvulle asti. Jos vain osaat vähänkin ruotsia, niin kannattaa ajatella ruotsin ääntämyksen ja oikeinkirjoituksen kautta, miten nimi voitaisiin kirjoittaa, jotta se äännettyinä vastaa suomalaista ääntämystä. Nykyään Hiskistä hakiessani käytän useimmiten hakusanaa sukunimen kahta tai kolmea ensimmäistä kirjainta sekä tarvittaessa rajaan hakutulosten lukumäärää esimerkiksi vuosiluvuilla tai paikannimellä. Monta muutakin hakustrategiaa olen kehittänyt tässä kuluneen reilun vuoden aikana.

Juhannuksen alla vuosi sitten löysin netistä Suomen Sukuhistoriallisen Yhdistyksen (SS-HY) digitoimat kuvat kirkonkirjoista noin vuoteen 1880 asti. (<http://www.sukuhistoria.fi/sshy/index.htm>). Totesinkin kaverilleni tuolloin, että

nyt olen joutunut vaarallisille sivuille, mikä onkin pitänyt paikkansa. Niiden parissa on ilta jos toinenkin venähtänyt pitkälle yöhön. Ensimmäiset tuntemukset noiden kuvien kanssa olivat: ”Ei hitto vie, pitäisikö näitä tuherruksia pystyä muka lukemaan!”. Alla on linkkinä oiva esimerkki Ristiinan seurakunnan vuosien 1754–1761 rippikirjan sivusta, jota ensi kertaa katsoessani ajattelin, että hyvällä tahdolla uskon, että ensimmäisellä rivillä lukee Christer Kackoin, so. Christer eli Risto Kakkonen nykykielellä kirjoitettuna (http://www.sukuhistoria.fi/sshy/kirjat/Kirkonkirjat/ristiina/rippikirja_1754-1761_van10-15/47.htm). Ja kun päädyin tälle sivulle ensi kertaa, olin jo tutkailut muutaman kuukauden ajan kirkonkirjoja, joten olin jo hiukan tottunut vanhoihin käsialoihin. Päivänä eräänä kerrottuani kaverilleni, että ilta oli venähtänyt aamukolmeen nettissä, hän kysyi virne naamalla, oletko katsellut tuhmia kuvia, johon totesin näyttämällä juuri edellä mainitun sivun, että kyllä olen. Pikkuhiljaa pystyin hahmottamaan yhä paremmin, mitä suttuisimmillakin sivuilla lukee, mutta vasta sen jälkeen, kun olen käynyt vanhojen käsialojen kurssilla, olen oppinut lukemaan paremmin näitä asiakirjoja. Toki vieläkin on paljon sellaista, mistä en saa selvää, jokaisella kirjoittajalla on oma persoonallinen käsialansa, joten työ-sarkaa riittää. Tähänkin pätevät täysin sanonnat: ”Harjoitus tekee mestarin.” ja ”No pain, no gain. (Ilman tuskaa ei tule tulostakaan)”

Aluksi keskityin lähinnä äitini sukuun, koska tuolloin kuvittelin aivan virheellisesti, että Puumalan kirkonkirjoissa on varmaankin aika huonosti tietoja sukulaisistani, kun sukuni on asunut saaristokunnan syrjäkolkassa. Toisena syynä tähän oli se, että SSHY:n tiedostoissa oli paljon vähemmän digitoitua aineistoa isäni kotiseudulta kuin äitini kotiseudulta. Kolmantena syynä oli se, että isäni puolelta en tiennyt isoisovanhempieni syntymäaikoja, joiden avulla olisin päässyt kiinni heidän tietoihinsa Hiskissä tai SSHY:n kuvatieostoissa. Tilanne muuttui kuitenkin täysin toiseksi syksyllä 2009, kun tätini luona käydessä sain nuo tiedot hautakivestä otetusta valokuvasta. Ja siitä sitten alkoi isän puoleisen suvun etsintä, toki olin sitä yrittänyt jo aiemmin Hiskin tietojen perusteella, mutta siinä onnistumatta.

Isäni sisaruksia on askarruttanut kysymys,

mistä heidän isoisänsä Juho Kakkonen oli tullut Puumalaan. Siitä kun he eivät olleet puhuneet isänsä kanssa, ja vain yksi sisaruksista oli nähnyt isovanhempansa elossa, hänkin oli tuolloin vasta taaperoiässä. Osa muistitiedoista vei minut harhapoluille – isäni tiesi, että Juho oli käynyt sukuloimassa naapurikunnassa Anttolassa, niinpä etsin pitkään häntä Anttolan tai ennen sen muodostamista Mikkelin maaseurakunnan syntyneiden kirjoista – tuloksetta. Ratkaisu löytyi lähempää kuin luulinkaan, Juho oli syntynyt isäni kotikylässä! Tästä huomaa, kuinka lyhyt miesmuisti voi ollakaan. Oman haasteensa etenkin Hiskin käytössä Kakkosten osalta aiheuttaa sama asia kuin nykyäänkin, nimi kuullaan tai ollaan kuulevinaan väärin. Niinpä se voi olla tallennettuna esim. Kokkosena, Kekkosena tai Kukkosena. Ristiinassa vielä oman mausteensa soppaan viskaa se, että siellä on elänyt samaan aikaan edellä mainittujen lisäksi Kakkisia ja Kaikkosia. Toinen muistitieto sukulaisiltani on se, että joku esivanhempieni veljeksistä olisi muuttanut aikanaan Pohjois-Karjalaan. Tarina ei tosin kerro, milloin tuo siirtymä olisi tapahtunut, enkä ole ainakaan vielä löytänyt sitä vahvistavaa tai kumoavaa faktaa.

Vuosi sitten syksyllä aloin lukea myös ensimmäistä sukututkimusopasta, siitä opin, että sukututkimus on oikeastaan hyvin paljon muuta kuin pelkkää esivanhempien syntymä-, vihkimä-, kuolema- ja jälkeläistietojen keräämistä, vaan parhaimmillaan sen avulla saadaan tutkitaville henkilöille ”lihaa luiden ympärille”. Toisin sanoen valottamaan, mitä näiden elämässä on tapahtunut, millaista arki on ollut sekä parhaassa tapauksessa luomaan tutkittavasta henkilökuva. Tuomiokirjat, miksei myös rippikirjatkin ovat tässä suhteessa hyviä lähteitä, vaikkakaan tiedot eivät välttämättä ole kovin mairittelevia kohteelleen. Näiden lähteiden käytössä olen vielä aivan noviisi, ensimmäiset tuomiokirjojen kopiot hain kesällä Mikkelin maakunta-arkistosta. Toinen arkielämää kuvaava lähdemateriaali on perukirjat, joihin olen tutustunut hieman tuomiokirjoja enemmän. Niistä käy ilmi, minkälaisista ja minkäkuuntoista varallisuutta esivanhemmillä on ollut, useinkin se on ollut hyvin vähäistä ja varsin huonokuntoista. Aloin myös viime vuonna lukea paikallishistorioita ymmärtääkseni paremmin alueita, joilla esivanhempani ovat asus-

taneet. Samana syksynä sitten havaitsin joko netistä tai sukututkimusoppaista, että kaikissa maakunta-arkistoissa on mikroorttikopiot seurakuntien kirkonkirjoista noin 1800-luvun puolivälistä 1900-luvun alkuun. Näin etenin mukavasti tutkimusmatkallani kotona ja kodin lähistöllä. Olisinpa käynyt sukututkimuskursseilla tai lukenut oppaita aikaisemmin, niin olisin tiennyt tämänkin jo paljon aiemmin! Pikkuhiljaa olen tutustunut uusiin lähdemateriaaleihin, samoin olen tutustunut Kansallisarkiston tarjontaan. Tutkimusretkeni alussa olen opetellut monet asiat kantapäähän kautta, vaikka opastusta olisi ollut paljonkin tarjolla. Mutta ei oppi ojaan kaada, vaikka sen vasta myöhemminkin lukee.

Tutkimus on antanut minulle paljon ilon hetkiä, löytämisen riemua, erilaisten yhteyksien ja sukulaisuuksien tajuamista, ja välillä oikein mieluisia yllätyksiä, mutta kyllä toisaalta silloin tällöin syvää turhautumista ja pään hakkaamista seinään. Silloin on parasta heittää joksikin aikaa tämä sukuhaara ”jäähylle”. Monesti käy sitten niin, että jäähyllä olleelle sukuhaaralle löytyy ratkaisu odottamattomasta paikasta. Välillä tunnen itseni salapoliisiksi, kun kokoan esivanhempieni verkostosta muotoutuvaa palapeliä. Tutustuessani esi-isieni historiaan olen myös oppinut itselleni täysin vieraalta tuntuvista asioista, kuten kirkotamisesta. Se tarkoittaa naisen ottamista uudelleen seurakunnan yhteyteen lapsen synnyttämisen jälkeen, naista kun pidettiin tietty aika synnytyksen jälkeen saastaisena, jolloin hän ei voinut olla yhteydessä seurakuntaan. Nykyajan tassa-arvonäkökulmasta aivan uskomattomalta kuulostaa, että pojan synnyttämisen jälkeen tuo aika oli noin kuukausi, mutta tytön synnyttämisen jälkeen noin kaksi kuukautta. Paljon on siis noista ajoista maailma muuttunut!

Jos kiinnostuksesi sukututkimukseen heräsi, niin netissä on esimerkiksi Seppo Palanderin vinkkejä siitä, miten aloittaa sukututkimus <http://koti.welho.com/spalande/ukk.html>, toki voit ottaa aina yhteyttä minuunkin.

Luulitko jo, että unohdin kertoa alaotsikossa mainitusta veljen murhasta? Ehei sentään – tässä se tulee. Isoisäni isoisan äiti Eeva Stiina Antintytär Haikonen, s. 24.12.1809 Ristiinan Kylälahden Keinon talon lampuodin pojan tyttärenä, oli mennyt Puumalan Hurissalosta kotoisin ole-

van kruununtillallisen kanssa naimisiin vuonna 1828. Tämän miehen tappoi hänen oma veljensä toukokuussa 1844. En ole vielä ehtinyt selvittää, mikä johti tähän onnettomaan veritekoon ja miten se tapahtui. Surmateon tehnyt veli kuoli vankeudessa Suomenlinnassa muutaman vuoden kulluttua teosta. Kesäkuussa 1845 Eeva Stiina meni naimisiin Juhana Maununpoika Kakkosen, s. 9.10.1821 Lason talon torpparin Paavo Leinosen vävyn poikana Puumalan Ihalaisen kylässä, kanssa. Mielenkiintoinen sattuma on se, että Eeva Stiinan isoisoisä Tuomas Haikonen (sotilasnimeltään Hagbom) tuli aikanaan Ristiinassa saman ruodun sotilaaksi sen jälkeen, kun Juhanan isoisoisä Risto Kakkonen oli lopettanut sotilasuransa vuonna 1734. Juhanan elämä yhteisessä taloudessa tytär- ja vävypuolien kanssa ei ollut aivan ongelmatonta. Puolin ja toisin nostettiin kanteita käräjillä. Lokakuussa 1861 Eeva Stiinan ja Juhanan alaikäiselle pojalle Mikolle ostettiin kruununtilan osa perintötilaksi Hurissalon numerosta 3 Jukarainen. Tässä on muutamia oitteita siitä, mitä olen löytänyt tutkimusretkelläni esi-isieni elämään.

Jouni Kakkonen

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYS

Hallitus Kyösti Kakkonen, puheenjohtaja
kyosti.kakkonen@tokmanni.fi

Eero Kakkonen, sihteeri ja jäsenasiat
puhelin 0400 679 328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Jani Kakkonen, talous
puhelin 045 636 1230
jani.kakkonen@alfaroc.fi

Pentti Kakkonen
pentti.kakkonen@pp.inet.fi

Airi Holopainen
puhelin 050 436 4466
airi.holopainen@jns.fi

Toivo Kakkonen
Talluksentie 8 B 10, 82600 Tohmajärvi
puh. 040 412 9447

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Kuusmiehentie 28 D 9, 00670 Helsinki
puhelin 0400 679 328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätatu 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v, lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili Nordea 104035-363472